

TÍZ ÉV

A láz piros golyója bordám mögött,
ajtómon ki-be jár ifjúságom.
Felkelnek mézsfehér csontjaim
és mennek át a világon.

Homlokom felett a nap fátklyája ég,
komorló éveim elzuhannak.
Tíz év a gőzölgő mezőkön,
véráldozat: a dalnak.

A nyár vaskos combjai között öröm,
az ezüstvértű telekben bánat.
Kiáltozás a szerelem, nagy
senkiföldjén utánad.

Minden éjjelen túl másik arcodat
viszem magammal harmatos szélben.
S megyek a világon át szavad
csillagával mézsfehéren.

Orosz János: Elet és halál